

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: B. O., nar. X,
státní příslušností Marocké království
t.č. v X

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. února 2023, č.j. KRPA-372750-35/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. února 2023, č.j. KRPA-372750-35/ČJ-2022-000022-MIG (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 20. 11. 2022, č.j. KRPA-372750-18/ČJ-2022-000022-MIG, o 90 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně obecně namítl, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, již je Česká republika vázána.
3. Žalobce pak konkrétně namítl, že délka prodloužení zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. K tomu připomněl, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. V napadeném rozhodnutí podle žalobce rovněž absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným správním orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Žalovaná nadto podle žalobce neplní svoji povinnost po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců a neopatrjuje nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, když namísto toho vychází pouze z podkladového materiálu, na němž založil své první rozhodnutí o zajištění.
5. Z napadeného rozhodnutí podle žalobce vyplývá, že ke dni vydání tohoto rozhodnutí neexistuje reakce Velvyslanectví Marockého království týkající se zajištění žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá dle žalobce, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění vůbec dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Není tedy ani jasné, jaké úvahy žalovaného dovedly k závěru, že vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 90 dnů.
6. Podle žalobce také není dostatečně určité zdůvodnění doby prodloužení zajištění, kdy odkaz na především na spolupráci s marockým velvyslanectvím nedává žádnou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit vyhoštění žalobce, protože nelze v zajištění žalobce nadále pokračovat, neboť v jeho případě pravděpodobně absentuje reálný předpoklad vyhoštění.
7. Žalobce namítl také, že žalovaná měla namísto zajištění žalobce použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že možnosti uložení takovéto alternativy žalovaná posoudila zcela nedostatečně a dopustila se paušalizovaného rozhodování, kdy důvodem k zajištění žalobce je fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Podle žalobce nelze mít tedy za prokázané, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval.
8. Dále žalobce podotkl, že zajištění cizince za účelem vyhoštění nelze pokaždé prodlužovat až na maximální dobu zajištění pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl správní vyhoštění mařit. Je také nezbytné, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotil, jaké úkony bude pravděpodobně nutné

provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby, a upřesnil svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkolů. Žalobce zde v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne, č.j. 41 A 21/2021-32, ze dne 13. srpna 2021.

9. Odůvodnění doby prodloužení zajištění má žalobce konečně za šablonovité s tím, že z něj není patrné, zda žalovaná zohlednila konkrétní situaci žalobce. Proto namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění žalobce pro nedostatek důvodů.
10. Žalobce rovněž v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku žaloby s tím, že by mu trváním zajištění vznikla nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla přiznáním odkladného účinku, neboť by bylo nadále porušováno jedno z nejvýznamnějších lidských práv žalobce, právo na osobní svobodu a nedotknutelnost (sic!).

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná měla za to, že v napadeném rozhodnutí uvedla skutečnosti, které ji vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, prodloužení zajištění o 90 dnů bylo řádně odůvodněno. Následně žalovaná poukázala na okolnosti zajištění žalobce, jeho zajištění a rozhodnutí o prodloužení. Dále uvedla, že k přípravě a realizaci samotného správního vyhoštění je příslušné Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“), které zajišťuje letenku nebo vyjednává průvoz žalobce přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy a komunikuje se státem o vzetí cizince zpět do domovského státu. Při vydání rozhodnutí bylo vycházeno z vyjádření ŘSCP ze dne 9. 2. 2023. Jelikož nebylo možné zajistit v době trvání dosavadní lhůty zajištění žalobce realizaci jeho správního vyhoštění, přistoupila žalovaná k jeho prodloužení o 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Kroky k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty a následná realizace správního vyhoštění žalobce v době prodloužení zajištění je potencionálně možná. Žalovaná je nucena vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje kolem 40-60 dnů (dle individuálního případu může být i delší), je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti. Doba ověřování totožnosti u osob uvádějících státní příslušnost Marockého království je ze strany jeho Velvyslanectví individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. K uvedenému době 40-60 dnů potřebné k ověření totožnosti žalobce a následnému vydání náhradního cestovního dokladu je nutno přičíst i dobu cca jednoho měsíce uvedenou ve sdělení ŘSCP ze dne 9. 2. 2023 potřebnou k zajištění eskorty žalobce.
12. K námitce, že se měla žalovaná nedostatečně vypořádat s možností uplatnit tzv. zvláštní opatření dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvedla, že k této možnosti se dostatečně vyjádřil na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce s ohledem na způsob jeho vstupu a pobytu na území dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyla nucena namísto zajištění žalobce uložit mírnější prostředky

ve formě zvláštních opatření. K tomu poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 20/2016-38.

11. S ohledem na shora uvedené tak nelze podle názoru žalované uvést, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné či nepřiměřené, a proto navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
13. Podle úředního záznamu ze dne 19. 11. 2022 hlídka Policie České republiky téhož dne kontrolovala (mimo jiné) žalobce v prostoru čerpací stanice MOL na 17. kilometru dálnice D2 ve směru na Brno. Žalobce u sebe neměl žádný doklad k prokázání své totožnosti ani žádný doklad prokazující jeho oprávnění k pobytu na území České republiky, čímž vzniklo důvodné podezření, že na území České republiky pobývá neoprávněně, protože byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
14. Dne 20. listopadu 2022 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Do protokolu o výsledku žalobce v procesním postavení účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka jazyka arabského, o jehož překladu žalobce prohlásil, že mu plně rozumí, uvedl následující. Je státním příslušníkem Marockého království a do schengenského prostoru vstoupil přes Maďarsko, když s kamarádem přelezli plot a následně šli dva dny, až našli parkoviště, kde vlezli do kamionu, aby je odvezl do Rakouska, avšak ten je odvezl do České republiky, kde je zajistila policie. Chtějí pokračovat do Itálie a tam pracovat a vydělat peníze. Cestovní pas nechal v Turecku a není současně schopen prokázat, že má povolení k pobytu na území České republiky. Je si vědom svého neoprávněného pobytu na území České republiky. O azyl nežádal a hodlá pokračovat v cestě do Itálie. Nepracuje a má 50 EURO. Na cestu si našetřil, pracoval v Turecku a nějaké peníze si přivezl z Maroka, kde má rodinu, rodiče a sourozence. Jinak je svobodný a bezdětný. Na území České republiky nikoho nemá a nikomu by nevadilo ukončení jeho pobytu na území České republiky. Do Maroka se ale vrátit nechce. Několikrát se zkoušel dostat do Evropy z Turecka, ale až nyní to vyšlo. Není mu známa žádná překážka ve vycestování, ale chce do Itálie. K dotazu v návaznosti na možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá finanční prostředky na kauci a nemá zde žádnou adresu. V České republice nemá žádný majetek. K výslovnému dotazu žalované uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí, ale nechce se vrátit a dobrovolně nevycestuje.
15. Dne 20. listopadu 2022 vydala žalovaná pod č.j. KRPA-372750-18/ČJ-2022-MIG rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, v trvání 2 roků. Následně téhož dne pak vydala žalovaná rozhodnutí č.j. KRPA-372750-20/ČJ-2022-000022-MIG, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce zajištěn na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění.
16. Součástí spisu je dále žádost o zjištění totožnosti ze dne 20. 11. 2022.
17. Z přípisu Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 2. 2023, č.j. CPR-38051-06/ČJ-2022-930311-T247, se podává, že ze strany ŘSCP byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Na Velvyslanectví Marockého

království byly dne 2. 12. 2022 zaslány veškeré dokumenty potřebné pro ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce. Dosud však Velvyslanectví Marockého království ani po zaslání písemného dotazu nereagovalo. Ze stejné listiny se pak podává, že v roce 2022 bylo úspěšně realizováno vyhoštění tří státních příslušníků Tuniské republiky s nutností ověřování jejich totožnosti a vydání náhradních cestovních dokladů s tím, že z dosavadních zkušeností vyplývá, že minimální doba ověřování totožnosti je více než 90 dnů, vystavení náhradního cestovního dokladu pak trvá nejméně dalších 14 dnů a realizace celého správního vyhoštění může trvat až jeden měsíc. ŘSCP je známo, že Velvyslanectví Marockého království spolupracuje a ověřuje totožnost, protože nelze nijak předjímat nemožnost ověření totožnost žalobce.

18. Dne 10. 2. 2023 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým prodloužila zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o 90 dnů.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
20. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
21. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
22. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
23. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
24. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*

25. Podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.*
26. Podle § 125 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců *[d]oba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. c) nesmí překročit v souhrnu 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.*
27. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.*
29. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
30. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
31. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
32. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce zbavit osobní svobody. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“) ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce.

Zajištění nemůže obstát, pokud tento účel nebude reálně možné naplnit ve stanovené době trvání zajištění.

33. V rozsudku č. j. 1 As 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03).
34. Žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně odůvodnila jednotlivé kroky, které budou činěny za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaná podle žalobce v jeho případě postupovala nepřiměřeně, pokud rozhodla o prodloužení jeho zajištění v situaci, kdy dle žalobce je jeho správní vyhoštění fakticky nerealizovatelné.
35. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaná postupovala náležitě svědomitě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku: *„Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“*
36. Jedním z předpokladů řádného postupu žalované je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
37. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že dne 9. 2. 2023 jí bylo doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, ve kterém toto uvedlo, že byly ze strany ŘSCP provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti

žalobce. Veškeré dokumenty byly dne 2. 12. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice. Dne 18. 1. 2023 byl tamtéž zaslán písemný dotaz na stav ověřování totožnosti žalobce. Do současné doby ŘSCP neobdrželo žádné sdělení. ŘSCP ve svém vyjádření také uvedlo, že je v otázce ověření totožnosti a následného vydání náhradního cestovního dokladu závislé na Velvyslanectví Marockého království, které jediné může tyto kroky provést. K době potřebné pro ověření totožnosti cizince přispívají také skutečnosti, zda správní orgán poskytl dostatek informací k osobě ověřovaného cizince. Od začátku roku 2022 do současnosti bylo ze strany ŘSCP požádáno o ověření totožnosti u 103 osob uvádějících státní příslušnost Marocké království. Z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit jejich totožnost a Velvyslanectvím Maroka byl 3 osobám vydán náhradní cestovní doklad a proběhla realizace správního vyhoštění. Z předchozích zkušeností vyplývá, že doba ověření činí minimálně 90 dnů a vydání náhradního cestovního dokladu trvá další nejméně 14 dnů. Doba ověřování totožnosti je u osob uvádějících státní příslušnost Marocké království ze strany Velvyslanectví Maroka individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. V případě, že bude Velvyslanectvím Maroka doklad vydán, bude přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění s policejní eskortou letecky. Bude třeba zajistit letenky pro cizince a policejní eskortu a požádat o informování příslušných policejních marockých orgánů o příletu žalobce a zajistit jeho převzetí prostřednictvím Velvyslanectví Maroka. Pokud nebude dostupný přímý let, bude nutné rovněž zajistit povolení tranzitu. Zajištění všech těchto náležitostí může trvat až jeden měsíc. ŘSCP je z jeho úřední činnosti známo, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje a totožnost cizinců ověřuje, proto nelze předjímat její neověření.

38. Žalovaná uvedla, že je s ohledem na toto sdělení zřejmé, že správní orgán nebyl oprávněn ke dni vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění správní vyhoštění realizovat vzhledem k absenci cestovního dokladu žalobce. Má za to, že existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění, a to ve stanovené době zajištění, realizace vyhoštění je potenciálně možná. Jak vyplývá ze zprávy ŘSCP, byly úkony směřující o k ověření totožnosti žalobce započaty, ŘSCP komunikuje s Velvyslanectvím Maroka. Ze zprávy ŘSCP nelze přesně určit časový interval pro realizaci vyhoštění, avšak správnímu orgánu je známo, že ověření totožnosti a následné vydání náhradního cestovního dokladu je v době prodloužení zajištění potenciálně možné.
39. Soud pochybení žalované v jejím postupu nenalezl. K tomu lze poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022 - 44, který zmínil, že v rozsudku 9 Azs 107/2022-41 se tento soud zabýval otázkou, zdali v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince splňuje náležitosti odůvodnění úvaha, která spočívá v převzetí obsahu sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkového zjištění. Uvedl, že: „*Devátý senát konstatoval, že taková úvaha splňuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince (výčet těchto náležitostí lze nalézt např. v rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79). Tento závěr devátý senát učinil ve vztahu k odkazu na sdělení ŘSCP o průběhu ověřování totožnosti cizince, přičemž skutkové okolnosti věci 9 Azs 107/2022 byly stejné jako v nyní posuzovaném případě. Citace sdělení ŘSCP a z ní učiněné zhodnocení totiž jako celek obsahují důvody pro stanovení konkrétní doby, po kterou žalovaná prodloužila stěžovatelovo zajištění. Z odůvodnění rozhodnutí žalované taktéž vyplývá, jaké úkony je ještě třeba k realizaci správního vyhoštění učinit i jaká doba je k tomu v dané situaci přibližně potřeba. Zároveň jsou v něm uvedeny konkrétní komplikace při ověřování totožnosti stěžovatele z egyptské strany.*“

40. V nyní řešené věci žalovaná zohlednila sdělení ŘSCP ze dne 9. 2. 2023, z něhož mj. vyplývá, že ŘSCP provedlo veškeré úkony potřebné k ověření totožnosti žalobce a zaslalo na Velvyslanectví Marockého království veškeré dokumenty potřebné pro ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu a že 18. 1. 2023 se písemně dotazovalo na stav ověřování totožnosti žalobce.
41. Ze spisu se podává, že žádost o ověření totožnosti žalobce byla sepsána dne 20. 11. 2022, tedy ve stejný den jako bylo vydáno rozhodnutí o žalobcově zajištění a správním vyhoštění. Dne 2. 12. 2022 byly dokumenty ŘSCP odeslány na Velvyslanectví Marockého království. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 1. 12. 2022.
42. Z uvedeného je zjevné, že jak žalovaná, tak ŘSCP byli ve věci aktivní a byly již činěny příslušné kroky k realizaci správního vyhoštění. Žádost o ověření totožnosti byla sepsána ve stejný den, jako byl žalobce zajištěn a doba vyřízení do odeslání na velvyslanectví činila necelé dva týdny, což nelze posuzovat jako průtahy vylučující prodloužení zajištění.
43. ŘSCP ve svém vyjádření uvedlo, že Velvyslanectví Marockého království spolupracuje, což podložil přechozími zkušenostmi.
44. Co se týče namítané neurčitosti očekávaného termínu ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního dokladu, respektive pochybnosti o tom, zda bude vůbec totožnost žalobce ověřena, ve vztahu k přiměřenosti prodloužení zajištění, soud předně poznamenává, že tuto námitku posuzoval též optikou skutečnosti, že žalobce při výsledku sdělil, že svůj cestovní doklad zanechal v Turecku, a poté pokračoval směrem do členských států Evropské unie nelegálně a z velké části ve skrytu kamionu. Byl to tedy hlavně sám žalobce, kdo zapříčinil absenci svého cestovního dokladu a potřebu ověřovat jeho totožnost a žádat o vydání dokladu náhradního, pročez nelze považovat za rozumné, aby mu tato okolnost byla bez dalšího ku prospěchu.
45. V rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022 – 44 poukázal Nejvyšší správní soud dále na to, že citace sdělení ŘSCP a z ní učiněné zhodnocení jako celek obsahují důvody pro stanovení doby, po kterou žalovaná prodloužila stěžovatelovo zajištění. Soud ve zmíněném rozhodnutí také uvedl, že: „*Současně NSS upozorňuje, že celková doba zajištění stěžovatele nepřekročila ani v okamžiku vydání tohoto usnesení maximální možnou délku zajištění, která je v tomto případě až 365 dnů [§ 125 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Ostatně ke komplikacím správního vyhoštění přispělo především jednání stěžovatele, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti. Žalovaná či jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nikterak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020-28, body 15 a 17).*“
46. Soud v tomto ohledu v nyní řešené věci má za to, že i v tomto případě sdělení ŘSCP a z něj učiněné zhodnocení takové důvody jako celek obsahuje. ŘSCP ve svém vyjádření mj. uvedlo, že je předpoklad, že k vydání náhradního cestovního dokladu žalobce dojde, byť v neurčitém termínu. K tomu pak doplnilo, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že Velvyslanectví Marockého království spolupracuje a že nelze předjímat neověření totožnosti žalobce při nevydání dokladu.
47. Žalovaná do svého odůvodnění uvedla úvahu o tom, zda je správní vyhoštění potenciálně možné a v jakém časovém výhledu (doba prodloužení zajištění). Jeho postup byl vysvětlen v rozhodnutí o zajištění a v napadeném rozhodnutí adekvátně doplněn v návaznosti na již

realizované kroky, které byly detailně v napadeném rozhodnutí popsány ve smyslu vyjádření ŘSCP, které žalovaná obdržela.

48. Přestože ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly dány faktické překážky správního vyhoštění žalobce pro nemožnost ověření totožnosti a absenci cestovního dokladu, nelze vyloučit odstranění takové překážky. Je také třeba mít na paměti, že možnosti žalované jsou omezené, neboť musí vyčkat postupu příslušných marockých orgánů. Účelem zajištění je vytvoření podmínek pro vycestování, přičemž případ žalobce není v tomto ohledu nikterak výjimečný. Soud neshledal žádné zásadní pochybení. Podmínky pro vycestování byly žalovanou adekvátně vytvořeny, žalovaná činila veškeré potřebné kroky, které ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnila, což platí i o postupu ŘSCP.
49. Ze strany ŘSCP byly prezentovány také údaje týkající se toho, u kolika osob udávající státní příslušnost Maroka se podařilo za poslední období ověřit totožnost a vydat náhradní doklad. Bylo sděleno, že od začátku roku 2022 do současnosti bylo ze strany ŘSCP požádáno o ověření totožnosti u 103 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království. Z tohoto počtu se u 5 osob podařilo ověřit jejich totožnost, byl jim velvyslanectvím vydán náhradní cestovní doklad a u 3 již proběhla realizace správního vyhoštění.
50. Soud nemůže s žalobcem nesouhlasit v tom, že není možné automaticky prodlužovat zajištění cizince na maximální možnou dobu trvání zajištění pouze na základě obav z maření realizace výkonu správního vyhoštění. Přestože nebyl ze strany Maroka sdělen očekávaný termín vydání dokladu, byly činěny adekvátní kroky, a to, jak bylo uvedeno, v adekvátním časovém sledu. Z uvedeného vývoje nevyplývá nepřiměřenost prodloužení zajištění. Žalovaná ani ŘSCP či jiné české správní orgány rychlost vydání náhradního dokladu nemohou nikterak ovlivnit. Žalovaná přistoupila k prodloužení zajištění o 90 dnů podle soudu adekvátně. V případě žalobce doposud nedošlo k dosažení maximální doby zajištění, jeho zajištění bylo poprvé prodlouženo o 90 dní.
51. Žalovaná popsala na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí, jaké konkrétní kroky bude ve věci potřeba učinit a provedla i jejich časový odhad. Uvedla, že zajištění bylo prodlouženo o 90 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, jak je uvedeno ve vyjádření ŘSCP ze dne 9. 2. 2023. Kroky k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty a byly i urgovány. Ověření totožnosti je stále v běhu, překážka v podobě absence dokladu bude v nejbližší době prolomena. Neexistuje trvalejší překážka, která by bránila vyhoštění žalobce. Je reálný předpoklad, že bude totožnost žalobce v prodloužené době zajištění ověřena a bude vydán doklad, tudíž bude realizace vyhoštění možná. Žalovaná je nucena vyčkat reakce dožadovaného státu. Obvykle se tato doba u občanů třetích zemí pohybuje kolem 40 – 60 dní (dle individuálního případu může být i delší). Bylo také přihlédnuto k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince do domovského státu a komunikuje se státem původu žalobce o jeho vzetí zpět. Doba k zajištění potřebných náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů.
52. Dále žalovaná poukázala na to, že byla žalobci opakovaně nabídnuta možnost dobrovolného návratu, kterou odmítl využít. Uvedla rovněž podrobně očekávaný průběh samotné realizace vyhoštění. V případě, že bude Velvyslanectvím Maroka doklad vydán, bude přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění s policejní eskortou prostřednictvím komerčního leteckého spojení. Bude třeba zajistit letenky pro cizince a policejní eskortu, ubytování pro policejní eskortu a požádat o informování příslušných policejních marockých

orgánů o přiletu žalobce a zajistit jeho převzetí prostřednictvím marockého velvyslanectví. Pokud nebude dostupný přímý let, bude nutné rovněž zajistit povolení tranzitu. Bylo přihlédnuto k době potřebné pro zabezpečení přepravních dokladů, doba vyřízení všech náležitostí samotné realizace vyhoštění včetně policejní eskorty se pohybuje kolem 30 dnů.

53. Lze shrnout, že žalovaná za daných skutkových okolností postupovala řádně ve spolupráci s ŘSCP a příslušným velvyslanectvím. Přestože není zcela přesně možné určit, kdy bude doklad žalobci vydán, nelze s ohledem na uvedené ani bez dalšího předjímat jeho nevydání.
54. Východiskem pro prodloužení zajištění je realizovatelnost účelu zajištění cizince, tj. jeho vyhoštění. Cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, č. 3628/2017 Sb. NSS, bod 10). Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43). *Nutno podotknout, že v řízení o prodloužení zajištění nebylo nutné postavit najisto, že vyhoštění stěžovatele bude skutečně možné. Postačilo posouzení potenciality vyhoštění* (NSS č. j. 10 Azs 29/2020 – 28). Vzhledem k tomu, že podle sdělení ŘSCD došlo v roce 2022 k úspěšné realizaci správního vyhoštění nejméně u tří osob uvádějících státní příslušnost k Marockému království, má soud za správný závěr žalované, že realizace správního vyhoštění žalobce je potenciálně možná.
55. Žalobcem namítané zdůvodnění doby prodloužení zajištění nelze považovat za nedostatečně určité, když odkaz na spolupráci s tuniským velvyslanectvím obsažený zejména v přípisu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 2. 2023 spolu s částí odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 – 7 přeci jenom určitou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce, dávají. Označená část odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom obsahuje shrnutí předpokládaných úkonů nezbytných pro realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokládaného časového rámce jejich trvání i s ohledem na předchozí zkušenosti ŘSCP, což soud považuje za dostatečné.
56. Námitku žalobce v tom směru, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření na místo zajištění, soud rovněž neshledal důvodnou.
57. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
58. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.

12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.

59. Soud jistě souhlasí s názorem žalobce, že je nezbytné posuzovat možnost uložení zvláštních opatření individuálně s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem daného případu, nicméně má za to, že v případě žalobce k takovému řádnému posouzení došlo. Žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda by mírnější opatření byla dostatečně účinná. Poukázala na to, že je povinna předcházet protiprávní činnosti. Z jednání žalobce je dle žalovaného zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době mu stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, což vyplývá z jeho dosavadního jednání, kdy nedisponuje cestovním dokladem, ani si nevyřídil náhradní cestovní doklad, svévolně cestoval v rámci jednotlivých evropských zemí, a to nelegálně ve skrytu. Vycestovat do země původu nehodlá a opakovaně setrval na tom, že bude pokračovat nadále do Itálie.
60. Žalovaná poukázala na veškeré skutkové okolnosti případu, na základě kterých byl žalobce shledán natolik nedůvěryhodným, že správní orgán na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že by žalobce dobrovolně z území schengenského prostoru nevycestoval. Konkrétně bylo zohledněno, že žalobce nedisponoval v době kontroly cestovním dokladem ani pobytovým oprávněním. Z jeho výpovědi je evidentní, že vycestovat do domovského státu nechce, kdy opakovaně sdělil, že jeho cílem je Itálie, kde chce pracovat a vydělat peníze. Náhradní doklad si nevyřídil a svévolně cestoval v rámci států EU. Do ČR pak přicestoval ve skrytu kamionu. Žalovaná v případě žalobce má důvodné pochybnosti o tom, že by žalobce dodržoval jemu uložené povinnosti.
61. K možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žalovaná jednotlivě v potřebném rozsahu vyjádřila na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí a na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto zdejší soud v podrobnostech odkazuje. Lze shrnout, že jednotlivá zvláštní opatření nemohla být použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalované, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo v případě žalobce efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Žalované proto nezbylo než přistoupit k zajištění žalobce, resp. jeho prodloužení.
62. K tomu soud uvádí, že se ztotožňuje s žalovanou ohledně jejího posouzení žalobce jako nedůvěryhodného. Žalobce sám správnímu orgánu vyjmenoval celou řadu skutečností ohledně své pobytové historie, které svědčí i samy o sobě, natož souhrnně, absenci jeho důvěryhodnosti. Žalobce konkrétně sdělil, že z Maroka odcestoval do Turecka, kde zanechal svůj cestovní doklad. Cestoval spolu se svým kamarádem. Po příjezdu do Srbska se dostal do Maďarska, kdy dle svého sdělení přešel plot. Poté cestoval do Itálie, přičemž se nechtěně ocitl v České republice, kde byl zajištěn. Svůj návrat do země původu opakovaně vyloučil, uvedl, že chce do Itálie. Současně však výslovně sdělil, že žádné překážky návratu do vlasti mu nejsou známy, žije tam naopak mj. žalobcova rodina. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že na žalobce je nutné nahlížet jako na nedůvěryhodného, není důvod mu věřit v tom, že by měl v ČR dodržovat jakákoli zvláštní opatření namísto zajištění. Uvádí-li žalobce v žalobě, že na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, pak tato skutečnost sama o sobě uložení zvláštních opatření odůvodnit rozhodně nemůže. Soud nadto také podotýká, že žalobce sdělil, že Českou republiku nemá za cíl své cesty, nemá zde žádné vazby ani zázemí,

proto není ani zřejmé, jak by si žalobce bez zajištěného pobytu v České republice realizaci jednotlivých zvláštních opatření vůbec představoval. Možnost zvláštních opatření v podobě finanční záruky byla v případě žalobce také adekvátně vyloučena, neboť žalobce sdělil, že na složení finanční prostředky nemá, uvedl, že má u sebe toliko částku ve výši 50 Euro.

63. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku soud zamítl, neboť přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.
64. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že žalovaná neplní svoji povinnost po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a neopatřuje nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, když ze správního spisu se naopak podává, že před uplynutím původní doby zajištění žalobce obstarala písemnou informaci o tom, jak daleko je ověřování totožnosti žalobce a jaké jsou časové předpoklady ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu (srov. přípis Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 2. 2023).
65. Tam, kde žalobce obecně vytýkal porušení ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, již je Česká republika vázána, k těmto výtkám již ovšem neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měla žalovaná dopustit v jeho případě. Soud sám pak v této obecné rovině nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
66. Pokud jde o návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, o tomto zdejší soud nerozhodoval, neboť v zákonné lhůtě rozhodl ve věci meritorně.

VI. Závěr a náklady řízení

67. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
68. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. března 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce